Ч. 163. Пятниця 2 серпня (20 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневникі пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Голоси праси про перерване ческо-німецких переговорів. — Події в Туреччині.

З нагоди перерви в ческо-німецких мирових переговорах пише Czas між и.: „Показує ся, що до заключення угоди не вистане цінованє її користи, що не вистане добра воля, котрої жерелом є розум. Тут прилучує ся ще якийсь невловимий чинник, що лежить на дні національних почувань. Се почуванє говорить, що Прага є ческа і що ческе королівство неділиме. Нациї здобувають ся на великі жертви, але се дієть ся звичайно по війні при заключуваню мира. Треба великого політичного розуму, щоби відразу без війни заключити мир. І тому розуміємо, що угода не є легкою річию і що мимо такої великої праці не можна було не відложити переговорів. Побачимо, що принесе осінь. Вже нераз висказували ми думку, що бажаємо заключеня угоди корисної для держави, отже і для нас. Ми висказали се бажанє, бо против тайних бажань деяких політичних кругів не боїмо ся зменшеня нашого впливу, як лиш наша репрезентация буде солідарна. Супротив трудностий угоди треба звернути увагу, як обманчивий може бути рахунок тих, що хотіли її вже нині „есконтувати“. Основна зміна в політичних відносинах не прийде мабуть так скоро, але на всякий случай мож ствердити, що до дискусиї про таку зміну недостає ще потрібних преміс. Тому думка про з'їзд польских політиків в Мариенбаді, котру підсувано з якоюсь нетерпеливостию, мусіла навіть перед поверховною критикою легко розвіяти ся. Треба отже ждати на факти, бо тілько они можуть стати основою політичної акциї. Правда, в політиці треба предвиджувати факти і забезпечувати ся перед тими, котрі можуть пошкодити. Але треба катеґорично остерегти, щоби то забезпечуванє не було штучною конструкциєю, а штучною мусить бути все, як лиш не основана саме на фактах“.

„Deutschnat. Korresp.“ подає звістки, з яких виходило би, що не тілько утома участників була причиною перерви переговорів. Між иншими пише:

Хоч формально обі сторони кажуть, що перерва переговорів наступила не з політичних причин, тілько задля переутоми участників, однако не тяжко пізнати в тій перерві також політичні мотиви. Они полягають передовсім в неохоті віденьского правительства до установленя нового правного язикового стану в Празі, при чім говорять також про легкі ріжниці між правительством і праскім намістництвом. Підчас перерви будуть пробувати рушити справу з тої мертвої точки. Та хоч би переговори в половині вересня почали ся під кориснійшими виглядами, тепер не можна ще певне сказати, чи удасть ся ще довести до вересневої сесиї ческого сойму, хоч загально жалують, що прим. учительству з початком шкільного року не можна буде піднести соймового рішеня про управильнене учительскої плати.

Ві второк відбуло ся засіданє турецкого парляменту. Перед палатою уставлено півтора компаниї піхоти. В палаті явили ся всі міністри без Кіяміля-паші і міністра війни. Великий везир відчитав проґрамову заяву правительства, в котрій заявив, що правительство обняло керму держави серед великих перепон, але сподіє ся, що нарід єго попре. Великі трудности спричинило се, що власти втручували ся нелеґально при послідних виборах, видавали розпорядженя, незгідні з законом та що офіцири брали участь в політичнім житю. Правительство розпочало слідство в справі виборчих надужить та поступить відповідно до того, який буде результат слідства. Правительство поставило собі за ціль, не допустити армії до політики, а політикуючих урядників заступити иншими. Істнуючі закони будуть строго бережені, а закони, суперечні з конституциєю знесені. Всі права, застережені народови буде правительство шанувати. Великий везир похвалив відтак Арабів і турецку армію, що боре ся в Триполітанії та заявив, що так довго не прийде до заключеня мира, поки ворог не зро.

4)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

Колиб так тепер, серед сего моря зелени, серед сеї тишини, серед самотної дикої природи, бути разом у двійку... без сего неспокою, який мов пила в'їдає ся в серце, бо...

Що там з нею діє ся тепер, з ними всіми, з тим двором, в котрім дитиною, хлопятком, молодцем пережив тілько щасливих годин? Як виїздив, надїздили тамті. Що зробили? Чого не могли зробити? В такій як ся хвиля, злі сни стають дійстностию, казки — правдою, неможливости —.можливостию. Що там діє ся тепер? Може пожар... може кайдани... може трупи... Не лучало ся таке деинде... недалеко... недавно?

Схилив чоло і впав в безодню тяжкої задуми, як у якийсь злий сон... Гарний гнідий кінь ступав під ним звільна, рівно і тихо по мягких травах. Рука їздця гладила єго деколи по блискучім, круглім хребті, тоді підносив весело гарну голову наче на знак товариского співчутя, то спускав її низько і було видно, що межи сим чоловіком а зьвірятем панує приязнь.

Тоді з лісовим шумом і відголосом дійшло до уха їздця щось невиразне але виразно чуже. Наче слабий туркіт, наче глухий тупіт. Ані вітер ані дерева так не шумлять. Не був се відголос ліса... Хвиля..: дві і все замовкло. Зате не знати чому, птахи зацьвірінькали над вузкою доріжкою майже оглушаючим хором, але не можна було відгадати, чи веселим, чи трівожним.

Здержав коня і почав вслухувати ся в тишину. Нічого не було чути в повітрю крім легкого шуму в гущавині і сего щебету, котрий почав замовкати?

Може се они, недалеко, кудись ідуть? Перший раз стрілила єму до голови думка, що може стрінути ся з ними. Удар сеї думки був подібний до кипятку, яким облито чоловіка від стіп до голови. Але скоро почав остигати. Здогад не здавав ся дуже правдоподібний, бо ліс був великий, а дорога мусіла бути десь далеко... А єсли би... Щож? Де дерево рубають, там тріски бувають! На війні, як на війні! Зробив се, що належало до него, зробив лише дурницю, змилив в лісі дорогу... Алеж і кінь, що має чотири ноги, інколи спотикає ся; щож доперва він, що має лише одну голову, а до того аж горючу від ріжних думок і неспокою.

Їхав дальше і думав, що зробить на случай стрічі. Но, передовсім попросить гарно Перуна, щоби єго відніс як найдальше на крилах вітру... а як не буде можна... то скаже... що скаже? Виїхав на польованє... як то? Без рушниці, без ніякої зброї?.. Отже на прохід... ніби так собі... проїзджає ся кінно по лісі для приємности, чи як там каже старий вуйко Клим для „моциону“.

Усьміхнув ся на згадку про старого вуйка, трохи також задля видумки кінної проїздки по лісі в тім часі подій в лісі, але сейчас заволоділо ним прикре почуте несмаку. Брехати, віднекувати ся, уживати викрутів! Погано! А найліпше не думати про се, що правдоподібно не стане ся.

Видів вже конець доріжки, якою їхав. Доходив сей коонець, як здавало ся, до широкої дороги, котрої однак не можна було видіти. І взагалі нічого, на кілька кроків, не можна було побачити за заслоною галузя, яке спадало на дорогу.

Знову якийсь гомін по лісі. Наче десь близько повільна їзда коня, а далеко, далеко, наче придавлений шум, але не дерев ані вітру.

Гей, зле з нами! Там суть люди! Але які? Хто? Що робити! Раз мати родила!

Гарний кінь широкою грудию розірвав спущені густі віти грабові, за ними показала ся широка дорога і їздець, що вихиляв ся з вузкої доріжки, око в око стрінув ся з другим їздцем, котрий надїхав широкою дорогою і скорим, вправним рухом звернув свого коня до него.

Стріча була така скора і несподівана, що оба коні станули як вриті а оба їздці змішано глянули на себе, але не менше проникливо і бистро.

зумів, що честь і повага правительства не може бути понижена. По сій заяві отворено дискусію. Молодотурецкі посли жадали відрочення дискусиї. Міністер Гусайн Гільмі спротивив ся відроченю дискусиї і поставив квестию кабінетову. Прийшло до острої суперечки між молодотурецкими і альбаньскими послами. По перерві ухвалено правительству votum довіря 111 голосами проти 45. „Berl. Tageblatt" доносить з Константинополя, що кабінет рішив розвязати парлямент протягом сего тиждня.

То вотум довіря, ухвалене молодотурецкою більшостию ворожому собі кабінетови, уважають в політичних кругах новою поражкою молодотурків, бо сьвідчить о тім, що молодотурки не чули ся на силах розпочати борбу з правительством. Щож до розвязаня кризи то великий везир і прочі міністри імовірно були би собі бажали вотум недовіря, бо на тій підставі були би могли сейчас розвязати парлямент. Супротив же вторкової ухвали розвязане мусіло бути відложене, хоч здаеть ся, що правительство постарає ся як найскорше о викликане спору між кабінетом а палатою і відтак подасть ся про око до димісиї, а коли султан димісиї не прийме, кабінет розвяже палату. В політичних кругах загально заявляють, що парлямент ухвалюючи вотум довіря, допустив ся морального самоубийства.

Новинки.

Львів, 1 серпня 1912.

— **Іменованя.** II. Міністер судівництва іменував радника в кр. суді у Львові дра Вис. Якубовича віцепрезидентом кр суду в Чернівцях. — II. Міністер скарбу іменував секретарями в львівскій дирекциї скарбу слідуючих скарбових комісарів: А. Фрідмана, І. Таля, О. Манальского, дра А Розенбранца, А. Стрілецкого, дра О. Туміза, Ф. Кольбушевского, Г. Тишковского, К. Зубрицкого, К. Завиша, А. Альбрехта, дра В. Расіньского, С. Цепшака, А. Екерта, дра О. Внeнка, дра В. Пикоша, дра Т. Поляка і К. Ґальонка.

— **Заручини в Живци.** Найдост. Архикнязь Кароль Стефан повідомив недавно пана Маршалка краю телєграмою в польскій мові про заручини своєї дочки Мехтильди з кн. Чарторийским. — До замку в Живци приїхали депутациї автономічних і державних властий, щоби зложити бажаня молодим. Членів тих депутаций приняв в авдиенцийній салі Архикнязь Кароль Стефан разом з молодою парою та родиною. В імени мешканців живецкого повіту промовив маршалок повітової ради др. Віктор Ідзіньский. Він говорив про прихильність Архикнязя до Поляків. Архикнязь подякував та заявив, що не забуде про ті сердечні бажаня та буде все опікувати ся повітом.

— **Шкарлятина у Львові.** Минувшого тиждня захорувало на шкарлятину в цілім місті 28 осіб (з того на жовківскім передмістю 17), а 4 приїхали до шпиталю з поза Львова. З людий померло. В попереднім тиждни було 30 случаїв сеї недуги в місті, а 1 з поза Львова. Умерло трое людий.

— **Кровава драма.** В Карльсбаді 24-липня почтовий субститут Вільгельм Кручек з Кракова застрілив жінку ем. зелізн. урядника Піка, а потім себе. Пікова була матерію 3 дітий; мужеви еї відірвало в часі зелізничої катастрофи обі ноги, так, що він їздив візком до бюра. Кручек мешкав у Піків в Кракові при ул. сьв. Филипа. Причина сего вчинку неввісна — мабуть треба еї шукати в зносинах між Кручком і Піковою. Они обое часто ходили на проходи і пізно вечером вертали домів. Коли Пік хотів їхати до Карльсбаду, она старала ся лишитись в Кракові, удавала навіть, що хора, однак вкінци улягла намовом чоловіка та поїхала. За ними невабаром поїхав і Кручек,

— **Про повінь в Коломиї** доносять до „Руслана": Маємо два потоки, перепливаючі здовж Коломиї, Чорний потік і Ридзлівку, які що року приносять нам богато нещастя. Остання повінь тих потоків дня 23 липня належала до найбільших. Дощі падали кілька тиждні без перерви. Земля насякла водою, а коли дня 23 м. м. наступив хмаролом і оба потоки виступили нечайно з берегів і залляли всї прибережні доми. Поверх 500 домів і господарств стануло під водою. Кільканайцять господарских будинків, два мости, містка і кладки над обома потоками повінь забрала безслідно. В домах стояла вода на два метри над долівкою. Вся домашна обстанова плнвала на воді і порозмокала. Повінь прийшла так нечайно, що люди ледви мали час утїчи на поли. Ратунком заняло ся войско, але его поміч мало на що придала ся. Шкоди величезні. Найбільше потерпіла печатня Білоуса. Всї „Іцки свати", „Луці заливайки", „Сонники" і тим подібні „літературні твори" в числї до пів міліона примірників пішли жабам на снїданє, або скупали ся так в Чорнім потоці, що навіть найревнійший кацап не взяв би їх тепер до руки. Тарабарщина понесла тим чином неоцінені шкоди. Чорний потік гуляв по печатні немилосердно: наніс намулом „кашти" з черенками, знищив клїші, складані від 50 лїт і т. д., неначе би хотів на віки загвоздити печатню і наробив на яких 20.000 К шкоди. Нещасте повени вихіснували зараз жиди социялісти і скликали віче потерпівших від повени. Намістництво прислало на першу поміч 5.000 К.

— **Про зелізничу катастрофу** на стациї Сихів під Львовом подають часописи такі подробиці: Вчера о 5 ій годині рано шибував на стациї Сихів коло Львова львівский тягаровий поїзд, ведений машиністом Гуровичем. В тім часї почав приближати ся до стациї тягаровий поїзд зі Станиславова. Машиніст того поїзду

Чоловік плечистий, румяний з лиця в мундурі росийского поручника, бистро підозріло, суворо дивив ся з під лоба на молодця, який сидячи в прямій поставі, затоплював в нім блискучі очи. Два розлогі клени взносили над ними глубоку аркаду.

Мовчанка тревала коротко: секунду; потім басовий і воркітливий голос Росиянина запитав:

— „Кто ви такой!"

З великим спокоєм сказав їздець своє імя і назвиско.

— „Аткуда?"

Сказав назву свого родинного села, недалеко звідси, в котрім перебуван стало.

Сиві очи їздця огнем огортали его цілого від стіп до голови. Не міг помиляти ся; в звичайнім буденнім убраню, без оруж, без слідів змученя звичайно, сам і кінь, на якім їхав, не міг се бути повстанець. Отже чогож серед таких обставин... волочить ся по лїсах? Сей якийсь дивний і неустанний гнів, який здавав ся бути его цїхою, зібрав ся ему в очах і на лици.

— Чого вештаєте ся по лїсі? — Чи ви потратили розум, чи ніколи его не мали! Ей ти, Боже мій, які безумні люди!

А потім піднесенем голосом і розказуючим рухом руки додав:

— Забирай ся до чорта! Їдьте домів! „Скарей, скарей!"

Молодий їздець чемним рухом шапки поклонив ся проводиреви, потім завернув коня на туюю дорогу, що вивела его туди.

Ой, ти Перуне, мій любий, перенеси мене тепер через пекольні пороги!

Бо на широкій дорозі, в якімсь ще віддаленю але близше вже, чим перше, було чути тупіт коний і туркіт возів.

Послушний голосови свого пана поніс его Перун по лїсній доріжці крізь галузисті заслони, котрі отвирали ся за ним і замикали і ніс шорах скорше, але коротко... дуже коротко. Дуже близько дав ся чути тупіт їдучих коний, крізь зелень листя замиготїли червоні окраси мундурів, а довгі піки зарисували чорні лінії. Козачи передирали ся лїсом до остереженого їздця, заступаючи ему дорогу. На їх чолї летів сотник, струнккй, гарний, з чорними очима на смаглявім лици.

— „Стой! Стой!" — розлягало ся, і луною несло ся по тихім, зеленім лїсі. Окружений з усїх сторін мусів станути.

Начальник, пригорблений на своїм кони, підїздив до громади вояків з наїженими піками.

Тепер запитав сотник:

— Кто ви такой?

Чи звук голосу, в якім крім жорстокости чути було погорду і посьміх, чи пристрастні очи козака, в яких ясніла ворожа іскра — щось в тім чоловіці і в тім голосї вразило гордість зловленого молодця і запалило в нім іскру гніву. Спокійним голосом, але з жаркими очима відповів:

— Я чоловік!

Козак з усьміхом ділячи склади, зажартував:

— Ча-ла-вєк? Не малпа? Ха-ра шо! Але куди їдете?

— Перед себе... в сьвіт.

— В сьвіт! Харашо! Але з ідки?

— Зі сьвіта!

Два відмінні типи, дві ріжні раси, але рівна собі молодеча краса. Оба горіли, оба що раз більше запалювали ся тим, про що старинні народи висказали пословицею: Homo hemini lupus est! Очи їх наче вістря змагали ся, набирали завзятости вовчої.

— Зі сьвіта? Ні; не зі сьвіта, але від „мя-теж-ні-ков", від „мя-теж-ні-ков" — до яких ви їздили, аби остеречи їх.

— Так! — відповів молодець — се правда. Я був в таборі повстанців і звідтам їду.

Слова ті випали ему з грудий, серед бурі почувань; сині очи заіскрили ся, дивили ся прямо на противника.

В тій хвили зближив ся до него начальник, з наїженими бровами і заговорив:

— Ви арештовані! Зсїдайте з коня!

Мав зсїсти з коня на їх розказ! О! як би так оружие в руках, або під рукою, тоби їх перше... а потім себе... не мав оружия і був бранцем.

Коли зіскочив з коня і рухом пращальним погладив его шию, почув слова виходячі з уст козака:

— Ха-рашо! Знаєте дорогу до мятежників, то і нам еї покажете. Сідайте на першім возі і показуйте дорогу!

Бранець оглянув ся і знову затопив зір в козаку. Не подобав тепер зовсім на веселого Олеся. Блїдий, як полотно, чоло мав зморщене і дрожачі уста. Тими дрожачими, блїдими устами голосом від обуреня завмираючим в горлі вимовив:

— Можете мене забити — але не можете обиджати мене думкою — що можу бути зрадником.

Чи був се обман, чи справді почув, що начальник роти тихо під наїженим вусом сказав:

— Маладец!

А на гарні очи сотника козацкого упали темні повіки і з устами, котрих гарну лінію скривив ніби глумливий усміх, ніби змішаний, бистрого свого коня завернувши, помчав ся на широку дорогу до возів.

На ту дорогу виїхав і також зсів коня плечистий начальник і коло бранця, перед вояками, котрі провадили два коні, все звертав до него лице. Не говорив нічого, тільки все споглядав на него, відвертав ся і знову споглядав, его брови і вуса ставали менше наїжені, зачерк уст менше твердий.

Не був се зовсім обман, що вийшло з під рудавих вус тихим голосом:

— Ах „безумци... мечтателі... нещасния жертви!"

Дійшли до розтягненого на дорозі табору возів.

Начальник повів очима по возах і оден з них вказав молодцеви. Сиділо на нім кількох вояків.

Похиливши своє грубе, румяне і спочене лице над бранцем шепнув:

— Остерегайтесь! Не роздражняйте їх...' бо може бути біда.

(Дальше буде).

не побачив сиґналу „стій“ і в'їхав до стациї з розгоном 30 кільометрів на годину. Гурович хотячи зменшити неминучу вже катастрофу, почав свистати, щоби дати знати тим способом про небезпечність. Але єго звисту не чули. Тоді завернув в зад свою машину і зіскочив з неї разом з топником Авдиковским. В тім моменті ударив з великою силою в неї станиславівский поїзд; в львівскім поїзді розбита лише машина і перший ваґон, зате в станиславівскім поїзді є далеко більші наслідки зударення. Крім машини є розбитих кілька ваґонів. Ваґони сї були наладовані переважно живим товаром, волами, коровами та безрогами. Дивним случаєм зьвірятам нічого не стало ся. Один віз є цілком розторощений, він був заповнений телячим мясом. В тім самім возї був бремзером 25 літний Зенфт, котрий згинув на місци. Відломки воза розторощили єму череп так, що мозок виплив на верх. Аж коло 11 години витягнули з під розбитого ваґона. Кількох зелїзничих робітників взяло окровавлене тіло свого товариша та положило на зелену мураву, де лїкар ствердив лиш смерть. Решта служби обох поїздів одержала легкі поранення на тілі, котрі для життя не є небезпечні. До полудня був рух поїздів задержаний так, що подорожні мусїли пересїдати до другого поїзду та обходити пішки місце катастрофи.

— **З Краєвого Союза госп. торг. Спілок торговельного Синдикату товариства „Сільский Господар“ у Львові.** Побіч штучних навозів, поданих нами в теперішнім цїннику, який є вже в руках наших Вп. Відбирателів, дуже важну ролю в рільнім господарстві грає пашне вапно. Сей навіз мало ще у нас уживаний, хоч є рілї, котрі без знавоження вапном не дадуть ніколи бажаних успіхів. Як уживати сего навозу і на які землї він потрібний, скажемо кождому, хто нас про се запитає ся, а рівночасно подамо і єго цїну. Другою справою, яка є тепер вже на часї, то щепки овочевих дерев до садження в осени. І в тім напрямі дамо кождому, хто хоче мати в саді красні і відповідні до землї і клїмату овочі, всякі вказівки і поради.

— **Дрібні вісти.** Славка Преверендара, львівского фризиєра, котрий перед кількома місяцями утік зі Львова, натягнувши деяких людей на кільканайцять тисяч корон, арештувала полиция в Карльсбаді та відставила до Львова. — Польского письменника Яна Гусковского, котрий за револьверовий замах на п. Богусевича оставав в слїдчій вязниці, признали лїкарі невмінаємим і єго відставлено з суду на полицию. Як россійский горожанин, буде він відставлений до россійскої границї. — До Галичини приїхала експедиция француских капіталістів разом з бувшим міністром, а теперішним сенатором та основателем товариства: Société française de Carpathes, щоби навязати промислові зносини з нашим краєм та розслїдити нові нафтові терени.

— **Загадочна смерть в Вислї.** З Кракова доносять: Ві второк о годинї 4-ій по полудни побачили інжинїри заняті над Вислою плаваючі тїла двох женщин з великими китицями цьвітів на грудях. Тіла видобуто сейчас на берег, та візвано полицию і ратункове поготівє, однак всякий ратунок був вже безуспішний. Тіла перевезено до заведеня судової медицини, бо є підозріне, що женщини перед утопленем зажили отрую. Всякі познаки вказують на те, що ті женщини сповнили самоубийство. Обі були звязані іменно шнурком зе руки, не найдено при них ніяких паперів ані нотаток, вказуючих на їх тотожність і походжене, навіть значки при хусточках були старанно повитинані. На поблизкім горбку найдено капелюхи і інші верхні одяги женщин, куплені у львівских первортдних фірм, що вказує на те, що ті женщини походять з інтелїґентних львівских кругів. Вчерашні доходженя краківскої полиції виказали, що сї женщини дійстно приїхали в понедїлок до Кракова і там переночували в однім готелї, а другого дня поповнили самоубийство.

— **Смерть від розлюченої медведиці.** Тифліскі часописи пишуть про слїдуючу пригоду: Недалеко села Акака працювало на поли трех селян. В полудне вийшла з ліса медведиця з малим медведятком та почала розривати зубами корову. Селяни прийшли близько неї та хотїли єї криками нагнати, але се не помагало. Тоді стрілив один з них з рушниці набитої шротом. Медведиця скочила сейчас на него і звалила на землю, роздираючи єго тїло на кусні. Инші два товариші поутїкали, хоч могли разом уратувати чоловікови житє. Селянин помер зараз, а медведиця пішла собі спокійно в ліс.

Телеґрами.

Відень 1 серпня. „N. fr. Presse“ доносить, що сегорічні маневри грацкого корпуса мають надзвичайне значіне з тої причини, що вправи будуть відбувати ся дивізиями на военній стопі. Також то сьвідчить про вагу маневрів, що возьме в них участь Наслїдник престола Архикнязь Франц Фердинанд.

Прага 1 серпня. Ческий намістник кн. Тун в сїм роцї не возьме відпустки і лиш кілька днів проведе в Ішли. Всї висші урядники ческого намістництва одержали лиш короткі відпустки, так що при кінци сего місяця будуть мусїли вернути.

Льондон 1 серпня. Daily Telegraph доносить з Пекину, що в тамошних дипльоматичних кругах пересьвідчені, що місия японьского князя Катсури не повела ся. В Петергурзї не заключено российско-японьского союза.

Сан Себастиян 1 серпня. Ішпаньский король Альфонс виїхав вчера о 9 год. вечером дорогою на Париж до Льондона.

Курс львівский.

Дня 31 липня 1912.	Платять К с	Жадають К с.
I Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	679·—	689·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	410·—	416·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яск	538·—	544·—
Акциї фабр. Ляпиньского в Сяноку	472·—	482·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	110·—	—·—
Банку гіпотечного $4\frac{1}{2}$ прц.	97·—	97·70
$4\frac{1}{2}$% листи заст. Банку краєв.	97·70	98·40
4% листи застав. Банку краєв.	89·70	90·40
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	95·—	—·—
„ „ 4% льос в $41\frac{1}{2}$ лїт.	94·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	85·70	86·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·10	97·80
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%.	97·—	97·30
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К	85·80	86·50
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	87·50	88·20
„ м. Львова 4% по 200 К.	87·50	88·20
IV. Льоси.		
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	52·—	58·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	35·25	39·25
Італїяні черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	82·—	88·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	29·—	30·—
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·30	11·40
Рубель паперовий	2·54	2·55
100 марок німецких	117·65	117·85
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **8**·22, 8·35, **2**·05 §), **2**·45, 3·45 *) 5·46 †), 6·05, **7**·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §**2**·16, **2**·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: **2**·50, 6·10, **9**·15, 9·37, **2**·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58•), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. •) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави руской (лише в неділї).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче“:

До Підволочиск: 6·25, 10·55, **2**·29 *), **2**·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків“:

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова **2**·22, 5·45, 7·25, **8**·50, 10·05, 1·10*), **1**·30, **2**·00§), 5·40, 7·25†), **8**·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, **1**·50§), **2**·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: **12**·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*), **1**·55, 5·52, **6**·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слїдуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділї і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·11, **1**·36*), **2**·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§)
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).